

РЕШЕНИЕ

№ 10603

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 26.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **7801** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 вр. чл. 39а, ал. 1, т. 1 вр. чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 26, ал. 3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Н. Ю. Р., родена на 18.06.1976 г., гражданка на Р. Ф., ЛНЧ [ЕГН] с предоставен статут на продължително пребиваване в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ (член на семейство на български гражданин), срещу Заповед УРИ 5392 ПАМ – 1634 от 12.07.2024 г. издадена от началника на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, с която на основание чл. 39а, ал. 1, т. 1 вр. чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ, ѝ е наложена принудителна административна мярка „Отнемане правото на продължително пребиваване в Република България“ и на основание чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната.

В жалбата е застъпено становище за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати нарушения на материалния закон и съдопроизводствените правила. Твърди се фактическа необоснованост и липса на мотиви относно приложеното от административния орган правно основание. Според жалбоподателката, събраните в административното производство доказателства не установяват, че бракът ѝ с българския гражданин П. Р. е сключен с цел заобикаляне на нормативно установения ред относно режима на чужденците в Република България и единствено, за да получи разрешение за пребиваване. В този смисъл, жалбоподателката се позовава на нееднократно подавани нотариално заверени

декларации от съпруга й, в които е декларирал, че бракът не е фиктивен и не е сключен с такава цел. Въпреки че не се отрича, че от м. октомври 2023 г. съпрузите са във влошени отношения и че към момента на издаване на оспорената заповед по искова молба на съпруга е образувано производство за прекратяване на брака в Софийски районен съд, в жалбата е посочено, че в нарушение на изискванията на чл. 36, ал. 1 от АПК, административният орган не е събирал доказателства за изясняване на противоречията в декларациите от Р. обстоятелства относно целта на сключения граждански брак. Изложени са аргументи за липса на задължителната преценка на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, която е от значение за спазване на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК и игнориране на представени от жалбоподателката доказателства, включително и писмените й възражения. От съда се иска да отмени оспорената заповед като незаконосъобразно издадена.

Искането в жалбата се поддържа в съдебното заседание лично от жалбоподателката, със съдействието на преводач от руски език, и от пълномощника й – адв. Г., САК.

Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалните си представители - главен юрисконсулт Г. и главен юрисконсулт С., оспорва жалбата. Подробни съображения в подкрепа на становището си е изложил в писмен отговор (л. 50 - л. 51), който се поддържа и в съдебното заседание. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на събраните доказателства и доказателствени средства, като взе предвид становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Жалбоподателката Н. Ю. Р. е гражданка на Р. Ф.. Родена е на 18.06.1976 г. в [населено място]. На 28.09.2018 г. в [населено място] е сключила граждански брак с българския гражданин П. Й. Р. (л. 9), който е втори по ред и за двамата. От брака си нямат деца. От предходното си съжителство жалбоподателката има дъщеря, която към момента на провеждане на настоящото производство е пълнолетна и живее в Р. Ф.. Не е живяла заедно с жалбоподателката продължително време на територията на Република България.

От своя страна, съпругът на жалбоподателката – П. Р. е баща на 5 деца, за които се грижи. Част от тях живеят заедно с майка му в жилище с административен адрес в [населено място],[жк][жилищен адрес] на който е вписан в регистрите на населението.

По време на съвместното им съжителство семейството е пребивавало както на територията на Р. Ф., така и на територията на Република България. В България жалбоподателката и съпругът й П. Р. ползвали жилища под наем в [населено място] – на [улица], вх. Б, ап. 10 (в периода 19.06.2018 г. – 10.11.2021 г.) и на [улица], ап. 59 - след м. август 2022 г.

Ежегодно, в периода м. октомври 2020 г. до 08.09.2023 г., съпругът П. Р. заверявал нотариално декларации от свое име, с които декларирал, че осигурява медицинска и материална издръжка на съпругата си Н. Р. на територията на Република България и че двамата ще живеят заедно на адреса, на който той е вписан в регистъра на населението – [населено място],[жк][жилищен адрес] (л. 10 – л. 17).

Декларациите съдържат изявление и относно сключения граждански брак – че не е фиктивен и че със сключването му не се цели заобикаляне на закона.

През м. октомври 2023 г., поради влошаване на взаимоотношенията между двамата съпрузи, жалбоподателката Н. Р. напуснала ползваното под наем жилище на [улица], ап. 59, а през м. февруари 2024 г. съпругът ѝ П. Й. Р. подал искова молба в Софийски районен съд за разтрогване на брака, поради дълбокото му и непоправимо разстройство (л. 28 – л. 29).

Три месеца по – късно, в хода на висящия бракоразводен процес, на 17.05.2024 г. П. Р. подал Заявление до директора на Главна дирекция „Гранична полиция“, заведено с вх. № 328200 - 13279 (л. 24), към което приложил и Декларация (л. 25 – л. 26). В документите посочил, че съпругата му Н. Р. има намерение да придобие българско гражданство, възползвайки се от сключения граждански брак. Заявил, че според него, бракът им е сключен, за да може жалбоподателката да получи постоянно пребиваване в Република България и да си осигури достъп до други държави от ЕС.

В декларацията е посочено, че в последните 3 години (2022 г. – 2025 г.) Н. Р. е пребивавала в България за кратки периоди единствено, за да си подновява документите за пребиваване, а в предходните три години от съвместното им съжителство (2018 г. – 2021 г.) периодите ѝ на престой не са били по-дълги от 6 месеца годишно.

Наред с това, Р. декларира, че Н. Р. има наложена забрана да напуска Р. Ф. поради неплатени задължения, установени със съдебни дела за финансови измами. Посочил, че е отказала да започне работа в периодите когато е пребивавала в България. Издържала се, ползвайки знанията си по счетоводство и мениджмънт като подпомагала руски граждани, пребиваващи в Република България в изпирането на пари, особено след започналия процес на налагане на санкции от м. февруари 2022 г.

Към преписката е приложено писмо рег. №3282р – 16978 от 19.06.2024 г. (л. 27), с което зам. директор на ГД „Гранична полиция“ е изпратил по компетентност на директора на Дирекция „Миграция“ заявлението и декларацията на П. Р.. В писмото е посочено, че е извършена проверка, при която не са установени нарушения на жалбоподателката Н. Р. по повод преминаването на ГКПП на Република България.

На 25.06.2024 г. П. Р., депозирал и саморъчни сведения относно продължителността на фактическата раздяла със съпругата му – Н. Р., в които посочил, че считано от м. октомври 2023 г. не живеят в едно домакинство (л. 30).

Въз основа на посочената информация, на 27.06.2024 г. е изготвено Уведомление рег. № 513000 - 48406 до жалбоподателката Н. Р., на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, за започване на административно производство за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ – отнемане правото на продължително пребиваване, на основанията, посочени в чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ (л. 21). Уведомлението съдържа разяснения относно правото ѝ на възражения, съгласно чл. 34, ал. 3 от АПК и срока за произнасяне на административния орган.

Към преписката е приложена Докладна записка рег. № 513р-67088 от 01.07.2024 г. на служител на отдел „Миграция“ – СДВР (л. 22), в която е отразено, че по повод връчването на Уведомителното писмо, на 30.06.2024 г. е посетен адресът, на който съпругът на жалбоподателката - П. Й. Р. е декларира, че ще живеят заедно в периода на пребиваването ѝ в РБългария – [населено място],[жк][жилищен адрес]. На адреса е установено лице - М. Й. Р., посочен като собственик на жилището.

В Докладната е отразено, че по сведения на М. Р. жалбоподателката никога не е живяла на този адрес и той няма контакт с нея.

Това е наложило на входната врата да бъде залепено Съобщение, възпроизвеждащо текста на Уведомлението от 27.06.2024 г. (л. 20).

На 03.07.2024 г., в срока по чл. 34, ал. 3 от АПК (3 дни след залепване на съобщението на адреса в[жк]), жалбоподателката е подала писмени възражения (писмени обяснения) до СДВР, заведени с вх. № 513000 – 49999 (л. 31). Към възраженията е приложила копия на Исковата молба, подадена от съпруга ѝ за разтрогване на брака им; съобщение за връчването ѝ от 08.04.2024 г.; разпореждане на СРС, 181 състав от 01.04.2024 г.; призовка за насрочено съдебно заседание за разглеждане на предявения иск за развод; определение за насрочване на открито съдебно заседание на 18.09.2024 г. по исковата молба за развод; писмен отговор на исковата молба, депозиран от пълномощника ѝ, както и снимков материал (неконкретизиран като съдържание, неприложен към преписката).

В писмените си обяснения жалбоподателката посочила, че бракът ѝ с П. Р. е сключен по взаимно съгласие, с уважение и любов, както и адресите, на които са живели по време на пребиваването им в РБългария. Заявила е, че в тези периоди финансово е била обезпечавана от съпруга си, а тя се е грижила за домакинството и е участвала в грижите за две от петте му деца, които живеели заедно с тях. Както и в писмения отговор на исковата молба, Н. Р. посочила, че възникналата през м. октомври 2023 г. криза в отношенията със съпруга ѝ все още не е преодоляна, но се надява това да се случи поради силните им емоционални чувства на любов и взаимна привързаност, включително и създадената такава връзка между нея и децата Б. и С., както и между нея и майката на съпруга ѝ. Направила е искане производството по налагане на ПАМ да бъде прекратено.

С Докладна записка УРИ 5392р – 1127 от 12.07.2024 г. (л. 19), ВПД началник група 01 „КПЧ – СНМ“ при отдел „Миграция“ – СДВР е предложил на началника на отдел „Миграция“ – СДВР на жалбоподателката Н. Р., гражданка на Р. Ф. да бъде наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ, да ѝ бъде отнето правото на продължително пребиваване в Република България. Предложението е обосновано с неизпълнение на условието по чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

Позовавайки се на същите основания - по чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ и на мотивите в Докладната записка, ответникът е издал оспорената Заповед УРИ 5329 ПАМ – 1634 от 12.07.2024 г., с която е наложил на Н. Р. принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ като е определил и срок да напусне страната, съгласно чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 17.07.2024 г., което е отразено саморъчно в приложения екземпляр към административната преписка (л. 18). Ден по – рано, на 16.07.2024 г., служител на СДВР е връчил на майката на съпруга ѝ – Н. П., Уведомление, че е издадена заповед, с която на Н. Р. е наложена ПАМ (л. 40).

В съдебното производство от пълномощника на ответника бяха представени и приети като писмени доказателства, удостоверяващи компетентността на органа, издал обжалвания административен акт - Заповед № 8121К – 10800 от 23.11.2018 г. издадена от министъра на вътрешните работи (л. 54) и Удостоверение рег. № 513р – 67572 от 01.07.2024 г. (л. 53). Съдът кредитира и ангажираните от жалбоподателката гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите Б. К. (л. 61 – л. 63) и Г. Б. (л.

60 – л. 61) относно релевантните за спора факти – периода на фактическа раздяла, добрите взаимоотношения между жалбоподателката и майката на съпруга ѝ (също гражданка на Р. Ф.), липсата на заявени намерения за придобиване на българско гражданство, включително и за установяване в друга държава-членка на ЕС, причините за честите, а нерядко и по-продължителни периоди на престой в Р. Ф. – полагани грижи за дъщеря ѝ, която вече е пълнолетна (19 г.) и за майка ѝ, която е със сериозно увредено здравословно състояние.

Страните не спорят по така описаните факти, които дават основание на съда да направи следните прави изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Подадена е от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, при наличие на правен интерес, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК (жалбата е заведена с вх. № 23593 от 26.07.2024 г. по описа на АССГ, а заповедта е връчена на 17.07.2024 г.), към който препраща нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният индивидуален административен акт – Заповед УРИ 5329 ПАМ – 1634 от 12.07.2024 г. е издаден от компетентен орган – началник на отдел „Миграция“ – СДВР (л. 53 и л. 54), в кръга на делегираните му правомощия със Заповед № 513з – 9426 от 06.12.2018 г., съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ (л. 42).

Спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за форма и съдържание. Посочено е релевантно фактическо основание за прилагане на принудителната мярка – чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ – сключен брак с български гражданин, при наличие на данни, че това е станало с единствена цел - заобикаляне на нормативния ред относно режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване. Същото основание е отразено и в Предложението на ВПД началник група 01 „КПЧ – СНМ“ при отдел „Миграция“ – СДВР, в Докладна записка УРИ 5392р – 1127 от 12.07.2024 г. (л. 19).

Формалното наличие на предпоставките, визирани в чл. 40, ал. 1 т. 2 вр. чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ, обосновано единствено с твърденията на българския гражданин в подаденото заявление и декларация до директора на ГД „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи, с основание се сочи от процесуалния представител на жалбоподателката за недостатъчно, за да обоснове законосъобразно прилагане на принудителната мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Разпоредбата на чл. 36, ал. 1 от АПК задължава административния орган служебно да събере доказателства за установяване на фактите и обстоятелствата от значение за правилното приложение на материалния закон. Част от задължителните за установяване, съгласно чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, са - продължителност на пребиваването на чуждия гражданин на територията на РБългария, наличие на производства по ЗУБ, или такава за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейно положение, съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход.

В конкретния казус нито едно от тези обстоятелства не е установено с приложения към преписката доказателства. Не са събирани доказателства, включително и посредством снемане на обяснения (сведения) от българския гражданин П. Р. относно нееднократно декларираните при заявена отговорност, съгласно чл. 313 от НК съществени за прилагане на основанието по чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ, обстоятелства – „че сключеният между нас брак на 28.09.2018 г. в [населено място] не е фиктивен и не е

сключен с цел заобикаляне на закона“, както и „че живеем заедно на адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] за периода на пребиваването ѝ в Република България“ (л. 11, л. 12, л. 15 и л. 17). В този смисъл, нелогични са заявленията от него в Декларацията от 27.05.2024 г., също не подкрепени с доказателства, твърдения, че 4 години преди налагането на санкции на Р. Ф. от Европейската комисия по повод войната в У., през м. септември 2018 г. жалбоподателката Н. Р. е сключила брак с българския гражданин, за да използва в такъв далечен бъдещ момент придобитите знания по счетоводство и мениджмънт, подпомагайки руски граждани, пребиваващи в България „за пране на пари“ (л. 26).

Непотвърдени с доказателства са и останалите твърдения в подаденото заявление и приложената към него декларация, с които П. Р. е сезирал директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ относно намерението на жалбоподателката да придобие българско гражданство и да си осигури безпрепятствен достъп до държави членки на ЕС. В този смисъл, към преписката не е приложена дори и информацията, отразена в писмото от 19.06.2024 г. (л. 27 – Приложение: Съгласно текста – 1 файл), въз основа на която е посочено, че ГД „Гранична полиция“ не разполага с данни за извършени нарушения от Н. Р., свързани с осъществени от нея преминавания през ГКПП на страната.

Не са подложени на проверка и твърденията от нея факти относно – ползването на жилища под наем през периодите на съвместното ѝ съжителство с П. Р. в Република България, за периодите на неговото и нейното пребиваване в Р. Ф. година преди и по време на брака им.

Подадената искова молба за развод при категорично заявеното желание на жалбоподателката да се положат усилия за заздравяване на семейните отношения и неприключило с влязъл в сила съдебен акт брачно производство, също не може да се ползва като доказателство за прилагане на основанието по чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ. В този смисъл, съдът отчита, че в исковата молба не се твърди, че бракът е бил фиктивен, напротив, потвърдено е заявеното от жалбоподателката, че „По време на брака страните са живели на територията на Република България под наем, на адрес [населено място],[жк], [улица], ап. 59.“(стр. 1 ИМ, л. 28 от делото), като в този смисъл дори е направено искане „съдът да постанови след развода семейното жилище на адрес – [населено място],[жк], [улица], ап. 59, което е собственост на трето лице, което не е роднина на съпрузите и в което страните са живели под наем, след развода да се ползва от съпруга П. Й. Р.“(стр. 2 ИМ, л. 29 от делото), както и че „През време на брака им са настъпили обстоятелства, които налагат разтрогването му.“(стр. 1 ИМ, л. 28 от делото).

Изпълнението на задължението по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ е гаранция за обективност на преценката за съответствие на конкретната принудителна административна мярка, която следва да се наложи в съответствие с целта на закона. Изясняването на посочените относими факти има значение и за установяване на съществуването или несъществуването на желание, включително и за демонстрирано намерение за трайно установяване на територията на страната, ако са предприети действия за получаване на разрешение за пребиваване на друго основание и/или придобиване на гражданство от чуждата гражданка.

В тежест на ответника, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, е да докаже в условията на пълно, главно доказване съществуването на фактическите основания, на които се е позовал при приложението на материалния закон в оспорения

административен акт, а именно, че бракът е бил сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на получаване на разрешение за пребиваване в Република България.

Конкретиката на настоящия казус сочи, че именно тези съществени за приложението на принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ факти не са били изяснени от административния орган, непосредствено преди издаване на оспорената заповед.

Общата норма на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ е приложима към всички предвидени в чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ принудителни административни мерки, поради което липсващата преценка в мотивите на оспорения акт доколко приложената мярка по чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ се явява пропорционална на изискванията на чл. 6, ал. 2 от АПК, в конкретния казус обосновано се сочи като самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспорената заповед, наред с допуснатите нарушения на задълженията по чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК.

По изложените съображения, оспореният административен акт следва да бъде отменен, като на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане при съобразяване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

От процесуалния представител на жалбоподателката не е заявено искане за присъждане на разноски, а и не са представени доказателства за извършване на такива, поради което и с оглед изхода на делото, съдът не следва да се произнася в този смисъл.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед УРИ 5392 ПАМ – 1634 от 12.07.2024 г. издадена от началника на отдел „Миграция“ при СДВР, с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ, на Н. Р., родена на 18.06.1976 г., гражданка на Р. Ф., ЛНЧ [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ - „Отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“ и е определен срок от 30 (*тридесет*) дни за доброволно напускане на страната, съгласно чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново разглеждане и съобразяване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: